

Kniha Daniel – stoosem

Odhaľovanie prorockej symboliky: Komplexná analýza siedmich trúb v Zjavení

Jeff Pippenger
2024-02-29

Williamovi Millerovi bolo dané veľké svetlo o siedmich cirkvách, siedmich pečatiach a siedmich trúbach v knihe Zjavenia. Tieto prorocké symboly zasadil do rámca dvoch pustošiacich mocností pohanstva, po ktorých nasledovalo pápežstvo. Nevidel každú prorockú charakteristiku týchto symbolov, no to, čo videl, ustanovilo základné porozumenie vnútorných dejín a vonkajších dejín Božej cirkvi od čias apoštolov až do konca sveta. Vnútorné dejiny boli znázornené cirkvami a vonkajšie dejiny cirkvi boli znázornené pečaťami. Videl, že trúby boli symbolmi Božieho súdu nad Rímom, ktorý predobrazoval Boží súd nad Rímom na konci sveta, hoci nevidel, že Rím na konci sveta sa skladal z trojitého zväzku.

Kniha, ktorú napísal Uriah Smith a nesie názov Daniel and Revelation, obsahuje niektoré mylné názory, no sestra Whiteová ju označila za „Božiu pomocnú ruku“. Uviedla, že sa má šíriť spolu s knihami The Great Controversy, Patriarchs and Prophets a The Desire of Ages. Jej dôrazné odporúčanie neznamenal, že táto kniha bola na tej istej úrovni inšpirovanosti ako jej knihy, ale že obsahovala „vznešené poučenie“ a bola zodpovedná za to, že „priviedla mnohé vzácne duše k poznaniu pravdy“.

Táto kniha používa milleritskú prorockú logiku spolu s konceptmi proroctva, ktoré pred 22. októbrom 1844 neboli známe. Budeme sa odvolávať na pasáže v tejto knihe, keď budeme predkladať trojaké uplatnenie troch Bied.

Miller uviedol, že „sedem trúb je dejinami siedmich osobitných a ťažkých súdov zoslaných na zem alebo na rímske kráľovstvo“. Prvé štyri trúby predstavujú súdy, ktoré boli privedené na pohanský Rím, a piata a šiesta trúba boli Božími súdmi, ktoré boli privedené na pápežský Rím, avšak Miller by nebol rozpoznať, že siedma trúba predstavovala Boží súd nad moderným Rímom. Keď hovoril o siedmich pečatiach a siedmich trúbach Zjavenia, Uriah Smith napísal:

„Keď Baránok vzal knihu, hneď pristupuje k otváraniu pečatí; a pozornosť apoštola je upriamená na výjavy, ktoré sa odohrávajú pod každou pečaťou. Už bolo poukázané na to, že číslo sedem v Písmach označuje úplnosť a dokonalosť. Sedem pečatí teda zahŕňa celok určitého druhu udalostí; názor, že siahajú azda po dobu Konštantína a že sedem trúb predstavuje ďalší rad od toho času ďalej, nemôže byť správny. Trúby označujú rad udalostí, ktoré sa odohrávajú súčasne s udalosťami pečatí, avšak majú celkom odlišný charakter. Trúba je symbolom vojny; preto trúby označujú veľké politické otrasy, ktoré sa majú odohrať medzi národmi počas veku evanjelia. Pečate označujú udalosti náboženského rázu a obsahujú dejiny cirkvi od otvorenia kresťanskej éry až po Kristov príchod.“ Uriah Smith, Daniel a Zjavenie, 431.

Trúba je symbolom vojny a politických otrasov. Smith o druhom verši ôsmej kapitoly Zjavenia hovorí:

„Verš 2. A videl som siedmich anjelov, ktorí stáli pred Bohom; a bolo im daných sedem trúb.“

„Tento verš uvádza nový a osobitý rad udalostí. Pri pečatiach sme mali dejiny cirkvi počas toho, čo sa nazýva evanjeliovou dispensáciou. V siedmich trúbach, ktoré sa tu teraz uvádzajú, máme hlavné politické a vojnové udalosti, ktoré sa mali odohrať počas toho istého času.“

Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Siedma pečať je otvorená v prvých šiestich veršoch ôsmej kapitoly Zjavenia a na pozadí otvorenia siedmej pečate sa pripravuje sedem anjelov so siedmimi trúbami, aby trúbili.

A keď otvoril siedmu pečať, nastalo v nebi mlčanie asi na pol hodiny. A videl som siedmich anjelov, ktorí stáli pred Bohom; a bolo im daných sedem trúb. A prišiel iný anjel a postavil sa pri oltári so zlatou kadidelnicou; a bolo mu dané mnoho kadidla, aby ho obetoval s modlitbami všetkých svätých na zlatom oltári, ktorý bol pred trónom. A dym kadidla vystúpil s modlitbami svätých z ruky anjela pred Boha. A anjel vzal kadidelnicu, naplnil ju ohňom z oltára a hodil ju na zem; a nastali hlasy, hromy, blesky a zemetrasenie. A siedmi anjeli, ktorí mali sedem trúb, sa pripravili trúbiť. Zjavenie 8:1–6.

Existuje prorocká anomália, ktorú sme v predchádzajúcich článkoch identifikovali, no ešte sme sa výslovne nezaoberali jej osobitným prorockým javom. Touto anomáliou je, že symboly, ktoré predstavujú sled medzníkov v prorockých dejinách, sú všetky zhromaždené spolu v závere dejín, ktoré predstavujú. Ukázali sme, že štyri generácie laodicejského adventizmu, ktoré sú znázornené štyrmi ohavnosťami v ôsmej kapitole Ezechiela, označovali konkrétne medzníky, no každá z nich sa zároveň ako skúška opakuje v dejinách zapečatovania sto štyridsaťštyritisíc. Táto anomália sa nachádza aj v siedmich trúbach, lebo hoci predstavujú osobitné súdy nad pohanským, pápežským a moderným Rímom, všetky sa opäť spájajú, keď sa pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone začína výkonný súd nad moderným Rímom.

Sedem trúb má konkrétne dátumy, keď sa v minulosti naplnili, no sestra Whiteová tiež umiestňuje sedem anjelov so siedmimi trúbami v ôsmej kapitole Zjavenia do dejín čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona.

„A keď otvoril piatu pečať, videl som pod oltárom duše tých, ktorí boli zabití pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré zastávali. A volali mocným hlasom a hovorili: Dokedy, ó Pane, svätý a pravdivý, nesúdiš a nepomstíš našu krv na tých, ktorí bývajú na zemi? A každému z nich bolo dané biele rúcho [Boli vyhlásení za čistých a svätých]; a bolo im povedané, aby ešte krátky čas odpočívali, kým sa nenaplní počet ich spoluslužobníkov i ich bratov, ktorí majú byť zabití tak ako oni“ [Zjavenie 6:9–11]. Jánovi tu boli predstavené výjavy, ktoré neboli skutočnosťou, ale tým, čo sa malo odohrať v budúcom časovom období.

„Zjavenie 8,1–4 citované.“ Manuscript Releases, zväzok 20, 197.

V predchádzajúcej stati sestra Whiteová uplatňuje rozhovor a naplnenie piatej pečate na obdobie, keď sa v ôsmej kapitole chystá zatrúbiť sedem anjelov, no tú istú scénu zároveň umiestňuje aj do

dejín dvoch hlasov v osemnástej kapitole Zjavenia.

„Keď bola otvorená piata pečať, Ján Zjaviteľ vo videní uvidel pod oltárom zástup tých, ktorí boli zabití pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista. Potom nasledovali výjavy opísané v osemnástej kapitole Zjavenia, keď sú tí, ktorí sú verní a pravdiví, povolaní von z Babylonu. [Zjavenie 18,1–5, citované.]“ Manuscript Releases, zväzok 20, 14.

Sedem trúb predstavuje Boží súd v dejinách pohanského, pápežského a moderného Ríma, no sú zároveň zobrazené aj v dejinách 11. septembra 2001 a v druhom hlase čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona. Po tom, čo sa Uriah Smith zaoberá prvými šiestimi veršami ôsmej kapitoly Zjavenia, začína predkladať historické naplnenia prvých štyroch trúb.

„Téma siedmich trúb je tu znovu prevzatá a zaberá zvyšok tejto kapitoly i celú 9. kapitolu. Sedem anjelov sa pripravuje trúbiť. Ich trúbenie prichádza ako doplnok k prorocktvu z Daniela 2 a 7, začínajúc rozpadom starej Rímskej ríše na jej desať častí, ktorých opis máme v prvých štyroch trúbach.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

Smith uvádza, že prvé štyri trúby boli Božími súdmi nad pohanským Rímom. Cituje siedmy verš, ktorý označuje prorocké charakteristiky prvej trúby, a potom určuje jej historické naplnenie.

„Prvým ťažkým a bolestným súdom, ktorý postihol Západný Rím na jeho zostupnej dráhe, bola vojna s Gótmami pod Alarichom, ktorý otvoril cestu neskorším vpádom. Smrť rímskeho cisára Teodózia nastala v januári 395 a ešte pred koncom zimy stáli Góti pod Alarichom so zbraňou v ruke proti ríši.

„Prvé vpády pod Alarichom spustošili Tráciu, Macedóniu, Atiku a Peloponéz, no nedosiahli mesto Rím. Pri jeho druhom vpáde však gótsky náčelník prekročil Alpy i Apeniny a zjavil sa pred hradbami ‚večného mesta‘, ktoré sa čoskoro stalo korisťou zúrivosti barbarov.

„Zaznenie prvej trúby sa časovo vzťahuje na obdobie okolo konca štvrtého storočia a ďalej a odkazuje na tieto spustošujúce vpády do Rímskej ríše pod Gótmami.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith stotožňuje Alaricha so symbolom Božieho súdu nad pohanským Rímom, ktorý predstavuje prvá trúba. Každá z trúb má historickú osobnosť, ktorá túto trúbu predstavuje; Alarich predstavuje príchod prvej trúby od konca štvrtého storočia. Miller nemohol vidieť, že táto trúba bola privedená na Rím pre vynucovanie nedele, lebo Miller zachovával nedeľu. Aj Smith túto skutočnosť prehliadol, no Smith predsa len rozpoznal, že prvý vynútený nedeľný zákon zaviedol Konštantín v roku 321. Prorocké pravidlo spojené s vynucovaním nedele je vždy to isté, lebo Boh sa nikdy nemení, a tým pravidlom je, že „národné odpadnutie je nasledované národnou skazou“. Alarich predstavuje začiatok národnej skazy, ktorá sa začala práve v období, keď Konštantín vydal prvý nedeľný zákon.

Smith ďalej cituje ôsmy verš, ktorý označuje druhú trúbu, a potom pokračuje vo svojom komentári:

„Rímska ríša bola po Konštantínovi rozdelená na tri časti; a odtiaľ pochádza častá poznámka: ‚tretia časť ľudí‘ atď., ako narážka na tretiu časť ríše, ktorá bola pod bičom. Toto rozdelenie rímskeho kráľovstva sa uskutočnilo pri smrti Konštantína medzi jeho troch synov, Konštancia, Konštantína II. a Konštansa. Konštancius vlastnil Východ a ustanovil si sídlo v Konštantínopole, metropole ríše. Konštantín Druhý držal Britániu, Gáliu a Hispániu. Konštans držal Ilýrikum, Afriku a Taliansko. (Pozri Sabine’s Ecclesiastical History, s. 155.) O tejto všeobecne známej historickej skutočnosti Elliott, ako ho cituje Albert Barnes vo svojich poznámkach k Zjav. 12:4, hovorí: ‚Najmenej dvakrát predtým, než sa Rímska ríša natrvalo rozdelila na dve časti, Východnú a Západnú, došlo k trojitému rozdeleniu ríše. Prvé nastalo roku 311 po Kr., keď bola rozdelená medzi Konštantína, Licínia a Maximina; druhé roku 337 po Kr., po smrti Konštantína, medzi Konštansa a Konštancia.““ Uriah Smith, Daniel a Zjavenie, 480.

Historický jav rozdelenia Ríma na tri časti a takisto na dve časti, o ktorom hovoria historici, ktorých cituje Smith, sú prvkami Ríma, ktoré identifikujú trojnásobné spojenie Novodobého Ríma a vytvárajú útvar rozdelený na dve časti, predstavujúci spojenie cirkvi a štátu. Keď Smith pokračuje, následne označuje historickú postavu spojenú s druhou poľnicou.

„Dejiny, ktoré názorne ilustrujú zaznenie druhej trúby, sa zjavne vzťahujú na vpád a dobytie Afriky a neskôr Talianska strašným Genserichom. Jeho výboje boli zväčša NÁMORNÉ; a jeho triumfy boli „ako veľký vrch horiaci ohňom, vrhnutý do mora“. Aký obraz by lepšie, alebo čo i len rovnako dobre, znázornil zrážku námorných flotíl a všeobecnú skazu vojny na morských pobrežiach? Pri výklade tejto trúby máme hľadať také udalosti, ktoré budú mať osobitný vzťah k obchodnému svetu. Použitý symbol nás prirodzene vedie k očakávaniu nepokoja a rozruchu. Nič iné než prudká námorná vojna by toto proroctvo nenaplnilo. Ak sa zaznenie prvých štyroch trúb vzťahuje na štyri pozoruhodné udalosti, ktoré prispeli k pádu Rímskej ríše, a prvá trúba sa vzťahuje na pustošenie Gótov pod Alarichom, potom pri tejto trúbe prirodzene hľadáme nasledujúci akt vpádu, ktorý otriasol rímskou mocou a prispel k jej pádu. Ďalším veľkým vpádom bol vpád „strašného Gensericha“ na čele Vandalov. Jeho pôsobenie spadá do rokov po Kr. 428–468. Tento veľký vandalský vodca mal svoje hlavné sídlo v Afrike...“

„Pokiaľ ide o významnú úlohu, ktorú tento smelý korzár zohral pri páde Ríma, pán Gibbon používa tieto významné slová: ‚Genseric, meno, ktoré si pri zničení Rímskej ríše zaslúžilo rovnaké postavenie ako mená Alaricha a Attilu.““ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith, citujúc historika Gibbona, ktorý poukázal na historické symboly prvých troch trúb, určil, že Genserich bol druhou trúbou, a potom povedal, že si Genserich „zaslúžil rovnaké postavenie ako Alarich a Attila“. Alarich je prvou trúbou, Genserich druhou a Attila Hun bol treťou trúbou, o ktorej sa hovorí v desiatom verši. Smith poukázal na to, že druhá trúba, predstavovaná Genserichom, predstavovala dejiny rokov „428–468“. Potom Smith cituje desiaty verš, ktorý označuje tretiu trúbu, a pokračuje vo svojom výklade:

„Pri výklade a uplatnení tohto úseku sme privedení k tretej významnej udalosti, ktorá vyústila do podvrátenia Rímskej ríše. A pri hľadaní historického naplnenia tejto tretej trúby budeme za

niekoľko výňatkov zaviazaní Poznámkam Dr. Alberta Barnesu. Pri vysvetľovaní tohto Písma je, ako hovorí tento komentátor, nevyhnutné, „aby sa objavil nejaký náčelník alebo bojovník, ktorého by bolo možné prirovnať k planúcemu meteoru; ktorého dráha by bola neobyčajne žiarivá; ktorý by sa náhle zjavil AKO horiaca hviezda a potom zmizol ako hviezda, ktorej svetlo bolo uhasené vo vodách.“ — Poznámky k Zjaveniu 8.“

„Tu sa predpokladá, že táto trúba odkazuje na pustošivé vojny a zúrivé vpády Attilu proti rímskej moci, ktoré viedol na čele svojich húfov Hunov....“

„A meno hviezdy sa volá Palina [označujúc horké následky].“ Tieto slová — ktoré sú ešte užšie spojené s predchádzajúcim veršom, ako to naznačuje i interpunkcia v našom preklade — nás na chvíľu vracajú k povahe Attilu, k biede, ktorej bol pôvodcom alebo nástrojom, a k hrôze, ktorú vzbudzovalo jeho meno.

„Úplné vykorenenie a vyhladenie“ sú výrazy, ktoré najlepšie označujú pohromy, ktoré spôsobil. Nazýval sa „Bičom Božím“. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Dejiny tretieho trúbenia, predstavovaného Attilom Hunom, siahajú od roku 441 až po jeho smrť v roku 453. Smith potom cituje dvanásty verš, ktorý predstavuje štvrté trúbenie a opisuje barbarského panovníka Odoakera, kde je trojitá symbolika Západného Ríma znázornená slnkom, mesiacom a hviezdami. Tieto tri symboly označuje za symboly „slnka, mesiaca a hviezd — lebo nepochybne sú tu použité ako symboly — a zjavne predstavujú veľké svetlá rímskej vlády, jej cisárov, senátorov a konzulov. Biskup Newton poznamenáva, že posledným cisárom Západného Ríma bol Romulus, ktorý bol na posmech nazývaný Augustulus, čiže „malý Augustus“. Západný Rím padol roku 476 po Kr. A predsa, hoci rímske slnko zhaslo, jeho podriadené svetlá ešte slabo svietili, kým senát a konzuli pokračovali vo svojej existencii. No po mnohých občianskych otrasoch a zmenách politického údelu bol napokon roku 566 po Kr. celý útvar starobylej vlády zvrátený a samotný Rím bol z postavenia cisárovnej sveta znížený na chudobné vojvodstvo poplatné ravennskému exarchovi.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Tu nachádzame ďalšie svedectvo o trojitom rozdelení Ríma, ktoré predobrazuje trojité spojenie novodobého Ríma. Pri východnom Ríme a cisárovi Konštantínovi bolo toto trojité rozdelenie znázornené jeho tromi synmi, no pri západnom Ríme to bola ich trojitá forma vlády. Smith potom poukazuje na to, že slnko, mesiac a hviezdy predstavujú určitý poriadok, v akom bol západný Rím zvrhnutý. Svoje rozprávanie uzatvára nasledujúcim uvedením posledných troch trúb.

„Akokoľvek boli pohromy, ktoré prvé vpády týchto barbarov priviedli na ríšu, strašné, v porovnaní s pohromami, ktoré mali nasledovať, boli pomerne ľahké. Boli len ako prvé kvapky dažďa pred lejakom, ktorý sa mal čoskoro zvaliť na rímsky svet. Tri zostávajúce trúby sú zatienené oblakom beda, ako je to vyjadrené v nasledujúcich veršoch.“

„VERŠ 13. A videl som a počul anjela letiaceho prostred neba, ktorý hovoril mocným hlasom: Beda, beda, beda obyvateľom zeme pre ostatné hlasy trúby troch anjelov, ktorí ešte majú trúbiť.““

„Tento anjel nepatrí do radu siedmich anjelov trúb, ale je jednoducho tým, kto oznamuje, že tri zostávajúce trúby sú trúbami beda pre hroznejšie udalosti, ktoré sa majú odohrať pri ich

zaznení. Tak je nasledujúca, čiže piata trúba, prvým beda; šiesta trúba druhým beda; a siedma, posledná v tomto rade siedmich trúb, je tretím beda.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

V ďalšom článku budeme pokračovať tromi trúbovými Beda.

„Pohromy cisárskeho Ríma pri jeho páde boli predpovedané do poslednej z nich, až kým Rím nezostal bez cisára, konzula i senátu. „Pod exarchami z Ravenny bol Rím znížený na druhý stupeň.“ Tretina slnka bola zasiahnutá, i tretina mesiaca, i tretina hviezd. Rod Cézarov nevymrel spolu s cisármi Západu. Rím pred svojím pádom vlastnil už len časť cisárskej moci. Konštantínopol sa s ním delil o vládu nad svetovou ríšou. A ani Góti, ani Vandali nepodmanili si toto ešte stále cisárske mesto, ktorého cisár po prvom prenesení sídla ríše Konštantínopol často držal rímskeho cisára ako svojho menovanca a miestodržiteľa. A osud Konštantínopola bol odložený na iné veky a bol ohlásený inými trúbami. Zo slnka, mesiaca a hviezd bola zatiaľ zasiahnutá iba tretina.“

„Záverečné slová Štvrtej trúby naznačujú budúce obnovenie Západnej ríše: „Deň nesvietil v tretej časti svojej, a podobne ani noc.“ Pokiaľ ide o občiansku moc, Rím sa stal podriadeným Ravenne a Taliansko bolo dobytou provinciou Východnej ríše. No, keďže to vhodnejšie patrí k iným proroctvám, obrana uctievania obrazov po prvý raz priviedla duchovnú a časnú moc pápeža a cisára do prudkého stretu; a tým, že Justinián udelil pápežovi všetku právomoc nad cirkvami, priložil svoju pomocnú ruku k povzneseniu pápežskej zvrchovanosti, ktorá si neskôr prisvojila moc vytvárať monarchov. V roku nášho Pána 800 pápež udelil Karolovi Veľkému titul cisára Rimanov.“ — Keith. Tento titul bol potom znovu prenesený z francúzskeho kráľa na nemeckého kráľa. A cisár František II. sa aj tejto fikcie napokon a navždy zriekol 6. augusta 1806.“ A. T. Jones, Veľké národy dneška, 54.